

Prima instanță: Jud. Botanica, mun. Chișinău (jud. N. Șova)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Panov, A. Pahopol, A. Minciuna)

ÎNCHEIERE

19 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător:

Tatiana Vieru

Judecători:

Oleg Sternioală, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Crăciun Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz” împotriva lui Crăciun Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz” și casată hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 14 iunie 2016,

c o n s t a t ă :

La 01 februarie 2016, Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz” s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată către Crăciun Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 08 noiembrie 2002 între Societatea cu Răspundere Limitată „Chișinău-gaz” și Crăciun Eugenia a fost încheiat contractul de furnizare a gazelor naturale la consumatori casnici nr. 528036, conform căruia Societatea cu Răspundere Limitată „Chișinău-gaz”, în calitate de furnizor, s-a obligat să furnizeze pârâtului gaze naturale la locul de consum amplasat în mun. Chișinău, bd. Cuza-Vodă 19/4, ap. 13.

Menționează că, prin hotărârea nr. 513 din 12 martie 2013 a Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică cu privire la modificarea condițiilor la licența Societății pe Acțiuni „Moldovagaz”, activitatea de furnizare a gazelor naturale la tarife reglementate în mun. Chișinău din 02 ianuarie 2013 este transmisă de la titularul de licență Societatea cu Răspundere Limitată „Chișinău-gaz”, titularului de licență pentru același gen de activitate- Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz”. Astfel, începând cu 01 ianuarie 2013, Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz” a devenit

succesor al drepturilor și obligațiilor contractuale ale Societății cu Răspundere Limitată „Chișinău-gaz” față de consumatorii de gaze naturale din mun. Chișinău.

Afirmă că, conform datelor din Registrul bunurilor imobile 0100112111, ca proprietari al bunului imobil situat în mun. Chișinău, bd. Cuza-Vodă 19/4, ap. 13 sunt înscriși: Crăciun Aurelia, Crăciun Eugenia și Grîu Ion.

Relevă că, pârâții pot fi considerați consumatori de gaze naturale la locul de consum indicat, iar Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz”, în calitate de furnizor de gaze naturale, în perioada anilor 2013- 2015, a livrat la locul de consum, conform condițiilor stipulate în contract, executându-și obligațiile sale integral cu bună credință.

Susține că, pe parcursul perioadei, consumatorul permanent a încălcat termenul de achitare a gazelor naturale consumate, fapt ce a generat apariția în sarcina sa a datoriei în sumă de 45 702, 66 lei.

Consideră că, existența datoriei se confirmă prin factura de plată și extrasul din contul personal al consumatorului.

Declară că în vederea soluționării extrajudiciare a litigiului, în adresa pârâților a fost expediată pretenția nr. 13/2-1-4420 din 06 noiembrie 2015, care a fost lăsată fără răspuns și executare.

Invocă că în conformitate cu prevederile art. 602 alin.(1) și (2), art.619 alin.(1) și art. 585 din Codul Civil al Republicii Moldova, pârâții sunt obligați să achite Societății pe Acțiuni „Moldovagaz” o dobândă de întârziere, care reprezintă o modalitate de despăgubire pentru întârzierea executării obligațiilor pecuniare, considerându-se că are loc folosirea mijloacelor financiare străine, care conform calculelor constituie 12 429, 05 lei.

În urma concretizării cerințelor, cere reclamantul încasarea din contul pârâților în beneficiul său a datoriei în mărime de 45 702, 66 lei, dobânzii de întârziere în sumă de 12 429, 05 lei și taxa de stat în sumă de 1 743, 95 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Botanica din 14 iunie 2016, cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz” către Crăciun Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016, a fost admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz”, casată hotărârea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 14 iunie 2016 și pronunțată o nouă hotărâre, prin care s-a încasat de la Crăciun Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion în beneficiul Societății pe Acțiuni „Moldovagaz” datoria pentru gazele naturale furnizate în perioada 01 ianuarie 2013- 31 decembrie 2015 în sumă de 44 235, 83 lei, dobânda de întârziere de 12 429, 05 lei și cheltuielile de judecată legate de achitarea taxei de stat în sumă de 1 308 lei, în total suma de 57 972, 88 lei.

Prin decizia suplimentară a Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, s-a admis cererea Societății pe Acțiuni „Moldovagaz” și s-a încasat de la Crăciun

Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion în beneficiul Societății pe Acțiuni „Moldovagaz” taxa de stat achitată la depunerea acțiunii în sumă de 1 743, 95 lei.

La data de 20 februarie 2017, Crăciun Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion au declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 decembrie 2016, prin care au solicitat admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii Judecătoria Botanica, mun. Chișinău din 14 iunie 2016.

În motivarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept, recurenții au indicat dezacordul cu decizia instanței de apel, pe care o consideră ilegală și neîntemeiată din următoarele motive.

Menționează că cu reclamantul Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz” nu au încheiat vreun contract privind furnizarea gazelor naturale, conform prevederilor art. 514, art. 970 din Codul Civil, art. 30 a Legii nr. 136-XIV din 17 septembrie 1998, art. 16 a Legii cu privire la protecția consumatorilor și art. 4 alin. (1) a Legii nr. 256 din 09 decembrie 2011.

Or, contractul reținut de instanța de apel a fost încheiat cu Societatea cu Răspundere Limitată „Chișinău-gaz”, care nu este parte pe dosarul dat.

Mai mult ca atât, potrivit contractului sus numit, durata acestuia conform art. 21 este de până la 31 decembrie 2002, ulterior fiind prelungit încă pentru două luni.

Declară că, calculele din 11 noiembrie 2015 prezentate la materialele dosarului nu pot fi acceptate în calitate de probă, deoarece acestea nu confirmă că a avut loc fraudă de consum de gaze sau alte încălcări ale legislației. Calculele date au fost întocmite în limba rusă, fără semnătura persoanei care le-a întocmit sau a contabilului șef, astfel fiind pusă la îndoială valabilitatea și corectitudinea acestui document financiar.

Specifică că instanța de apel a dat apreciere contractului de cesiune de creanță nr. 55 din 10 aprilie 2013, însă nu s-a expus asupra atragerii în calitate de intervenient accesoriu a Societății cu Răspundere Limitată „Chișinău-gaz”.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Colegiul reține că, la materialele cauzei este anexată copia scrisorii de expediere în adresa părților a copiei deciziei integrale a instanței de apel (f.d.143), însă careva probe privind recepționarea deciziei contestate de către participanții la proces, lipsesc.

Astfel, recursul declarat la data de 23 martie 2017, se consideră depus în termen (f.d.147-150).

La data de 07 iunie 2017, în adresa intimatului a fost expedit copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

La 19 iunie 2017, Societatea pe Acțiuni „Moldovagaz” a depus referință, prin care a solicitat respingerea recursului declarat de către Crăciun Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion ca fiind inadmisibil.

Examinând cererea de recurs declarată de către Crăciun Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion, completul Colegiului civil, comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute în art. 433 CPC.

În conformitate cu art.433 lit.a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicând corect normele de drept material și procedural.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurenților cu decizia instanței de apel, relatarea situației, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și

(4) CPC, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că motivele indicate în dezacord nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a deciziei, recursul exercitat având caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

În aceeași ordine de idei, Colegiul precizează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, la caz, menționează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

Din considerentele enumerate și având în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Crăciun Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion, ca inadmisibil

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433, art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Crăciun Eugenia, Crăciun Aurelia și Grîu Ion, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu